

INFORMACJE PROMOTORA DLA AUTORÓW PRAC MAGISTERSKICH z ZAKRESU LITERATUROZNAWSTWA PISANYCH w KATEDRZE TURKOLOGII UJ

Uwagi ogólne

Praca magisterska z zakresu literatury tureckiej winna być oparta na utworach literackich, ewentualnie na eseistyce tureckiej. Seminarium ma charakter literaturoznawczy, dlatego nie jest możliwe pisanie pracy o charakterze kulturoznawczym.

W związku z kompetencjami i zainteresowaniami promotora nie mogą być tematem pracy magisterskiej zagadnienia typu feminizm, „gender”, „LGBT”; praca nie może też popularyzować ideologii destrukcyjnych, jak marksizm, faszyzm czy rasizm. Natomiast mile widziane są tematy oscylujące wokół zagadnień: autobiografia turecka XIX i XX wieku, turecka literatura podróżnicza, *Tanzimat dönemi edebiyatı*, *Servet-i Fünun*, *Millî Edebiyat*, różne oblicza poezji tureckiej XIX i XX wieku, tematyka niemiecka w prozie tureckiej, literaci przełomu XX i XXI wieku, problemy przekładu literackiego z języka tureckiego na polski, literatura Turków cypryjskich, turecka eseistyka literacko-kulturalna.

Promotor wymaga regularnego uczęszczania na seminarium i regularnego dostarczania fragmentów pracy przez cały semestr zimowy i letni ostatniego roku studiów. W przeciwnym razie (w wypadku dostarczenia przez studenta od razu całego tekstu) praca może zostać zdyskwalifikowana z podejrzania o niesamodzielne jej napisanie.

Wbrew krążącym od kilku lat i wciąż powtarzanym pogłoskom nie jest możliwe napisanie pracy w ciągu miesiąca. Pracę należy pisać przez cały rok. Nie należy rozpoczynać pisania pracy w sierpniu, kiedy promotor udaje się na urlop. W lipcu i w pierwszym tygodniu sesji poprawkowej pisanie pracy może kończyć student, który ma już zaawansowany tekst pracy.

Na pierwszych zajęciach seminaryjnych ostatniego roku studiów studenci podpisują oświadczenie, iż przyjmują do wiadomości podane tu powyżej warunki (tekst podkreślony).

Podjęcie pracy zarobkowej nie zwalnia studenta z wymogu regularnego uczestniczenia w seminarium i dostarczania kolejnych części pracy. Z myślą o studentach pracujących w seminarium i konsultacje umieszczane są w harmonogramie w godzinach wieczornych.

Praca magisterska

Praca powinna mieć objętość od 60 do 80 standardowych stron, przy czym wskazane jest, aby prace poświęcone pisarzom znanym, posiadającym duży dorobek i liczne opracowania, miały większe rozmiary niż prace omawiające np. publicystę czy niszowego poetę.

Parametry strony standardowej: marginesy: prawy – 2.5 cm, lewy – 3.0 cm, górny i dolny – 2,5 cm; tekst główny – Times New Roman 12, wyjustowany, interlinia – 1.5; tekst przypisów – Times New Roman 10, wyjustowany; interlinia – 1.

Tekst cytatów – tak jak pokazano tutaj: Times New Roman 10, z obu stron zawężony, wyjustowany. W Polsce nie stosujemy tureckiego zwyczaju zapisywania cytatów kursywą! Przy cytowaniu dialogów nie stosujemy tureckiego systemu! Obowiązuje system stosowany w wydawanych w Polsce utworach beletrystycznych¹.

Cytaty krótsze niż 3 wersy należy umieścić w tekście zasadniczym zachowując rozmiar czcionki stosowanej w pracy (12), a cytat wyróżnić tylko przy pomocy cudzysłowu. W każdym przypadku cytat winien mieć odnośnik do przypisu.

¹ Każdy cytat winien mieć odsyłacz do przypisu z danymi bibliograficznymi cytowanego źródła.

Przykład cytatu krótkiego:

Namik Kemal, który w swym manifestie poetyckim napisał, że „poezja ma być trybuną a poeta trybunem”, realizował tę myśl przez całe swoje dorosłe życie.

W przypisach bibliograficznych należy konsekwentnie stosować jeden system zapisu (sugeruje się system klasyczny, podany poniżej, ale dopuszcza się inne). Taki sam system jak w przypisach, winien być przyjęty dla umieszczonej na końcu pracy bibliografii.

Przy cytowaniu źródła „z drugiej ręki” należy zastosować skrót [cyt. za:]. Przykłady w *Aneksie*.

Należy stosować przypisy dolne, nie końcowe, z numeracją ciągłą (od pierwszej do ostatniej strony). Wszystkie przypisy (bibliograficzne, objaśniające, dygresyjne) zaczynamy z wielkiej litery i kończymy kropką.

Tytuły rozdziałów powinny mieć wyróżniającą się czcionkę (nieco większy rozmiar liter, bold), ale niedopuszczalne jest pisanie wielkimi literami. Jeśli w pracy znajdują się także podrozdziały, rozmiar czcionki zastosowanej do tytułów rozdziałów i podrozdziałów powinien wyrażać zachodzącą między nimi podległość (mniejsza i większa czcionka).

Po tytule pracy i po tytułach rozdziałów nie stawia się kropki.

Każdy nowy akapit winien zaczynać się od „wcięcia”. Wcięcia należy robić wyłącznie przy użyciu tabulatora. Niedopuszczalne jest stosowanie wielu spacji celem zrobienia wcięcia w tekście!

Przechodzenie do nowej strony należy robić wyłącznie przy użyciu opcji „wstaw podział strony”; niedopuszczalne jest stosowanie więcej niż jednego „enteru” jeden po drugim celem przeniesienia kursora na nową stronę!

W razie potrzeby umieszczenia fragmentu tekstu na środku strony (np. tytuł rozdziału, podpis pod ilustracją itp.) należy skorzystać z polecenia „wyśrodkowanie tekstu”. Niedopuszczalne jest wielokrotne przyciskanie klawisza spacji!

Krótkie, jednoliterowe spójniki znajdujące się na końcu wersów, w końcowej wersji pracy należy przenieść do następnej linii przy pomocy tzw. „twardej spacji” (shift + ctrl + spacja). Zabieg ten wykonujemy dopiero na końcu, po wykonaniu wszystkich czynności edytorskich.

Kursywę stosuje się wyłącznie dla tytułów utworów literackich oraz dla wyróżnienia w tekście wtrąconych słów obcych (np. mieszkańcy *gecekondu* byli...).

Tytuły czasopism zapisujemy czcionką prostą, w cudzysłowie.

Jeśli zachodzi konieczność podania znaczenia słowa lub terminu, podajemy go w pojedynczym ‘cudzysłowie’ (apostrof).

Należy pamiętać o różnicy między cudzysłowem polskim „__” a angielskim czy tureckim “__”. Jako język edytora należy mieć ustawiony język polski, tak aby cudzysłowy przybierały postać wymaganą przez polskie reguły pisowni.

Należy pamiętać o różnicy między dywizem (-) a myślnikiem (–) !!!

Bez względu na to, czy jest to dywiz czy myślnik, niedopuszczalne jest stawianie z jednej jego strony spacji, a z drugiej nie. Tzn. taka pisownia jest błędem: 1905- 1910.

Części zdania będące wtrąceniami oddzielamy myślnikami lub przecinkami (z OBU stron).
Np.: Autor dokonał klasyfikacji, która – jak pokazuje poniższy cytat – doprowadziła go do zaskakujących wniosków.

Obce imiona i nazwiska odmieniamy wg polskich reguł deklinacji! Bez odmiany można pozostawić jedynie imiona i nazwiska, dla których nie da się zastosować polskich reguł odmiany (np. Şükrü, Zogu, Bilge itd.).

Reguły stosowania apostrofu w odmianie nazwisk obcych podane są w każdym większym słowniku ortograficznym. Zaleca się zapoznanie z tymi regułami. Stosowanie apostrofu w odmianie nazwisk tureckich jest niedopuszczalne!!!

Należy wstawiać spację wszędzie tam, gdzie wymagają tego reguły poprawnej edycji. Pisownia w stylu: XIXw. lub 1979r. (bez spacji przed w. i r.) świadczy o braku staranności i wpływa negatywnie na ogólną ocenę pracy.

Pisownia i interpunkcja winny być zgodne z przepisami obowiązującymi dla języka polskiego. Stosowanie wzorem reguł tureckich wielkich liter w odniesieniu do niektórych nazw i pojęć pisanych w Polsce z małej litery świadczy o niedostatecznym filologicznym przygotowaniu magistranta. Należy na ten problem szczególnie uważać podczas cytowania tureckiego tekstu w przekładzie na polski i nie sugerować się turecką pisownią.

W pracach humanistycznych raczej unika się skrótów. Należy pisać całymi słowami wyrażenia typu „na przykład”, „między innymi”, „to znaczy”. Ulubiony przez studentów skrót pt. jest najczęściej zupełnie niepotrzebny!

W pracach humanistycznych częściej zapisuje się liczebniki słownie niż cyframi. Zapis cyframi stosuje się przy dużych liczbach.

Poprawny zapis liczebników:

Pisarz miał pięciu braci.

Napisał sześć powieści.

Datowany jest na rok 1955.

Poemat liczy 1250 bejtów.

Żył w XIX wieku.

Był to dwunasty tomik tego poety.

Niedopuszczalne jest stosowanie niepoprawnych, używanych potocznie skrótów typu 12-u, 25-ty. A już całkiem karygodny jest stosowany czasami przez studentów filologii(!) potworek w rodzaju 50siąty.

Przebieg egzaminu magisterskiego

W toku egzaminu magisterskiego student otrzymuje cztery pytania: trzy od członków komisji egzaminacyjnej (są one mniej lub bardziej związane z tematem pracy) oraz jedno – sprawdzające znajomość współczesnego języka tureckiego. Pytania zadane podczas egzaminu mogą dotyczyć znajomości dzieł literackich będących podstawą pracy. Brak rozeznania w treści podstawowych źródeł literackich może nasuwać podejrzenie niesamodzielnego przygotowania pracy.

Student winien znać terminy i procedury związane ze składaniem pracy magisterskiej. Informacje na ten temat znajdują się w gablocie obok sekretariatu IO oraz na stronie instytutu.

ANEKS

Przykładowa bibliografia

- Abdülhak Hamid'in Hatıraları*, Dergâh Yayınları, İstanbul 1994
- Akbayar N., *Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Çeviri*, [w:] *Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türkiye Ansiklopedisi*, cilt 2, İletişim, İstanbul 1985, s. 447-451
- Ahmet Rasim, *Dünkü İstanbul'da Hovardalık. Fuuş-i Atik*, Arba Yayınları, İstanbul 1992
- Ahmet Rasim, *Falaka*. Altinkitaplar Matbaası, İstanbul 1989
- Ahmet Rasim, *Gecelerim*, Arba Yayınları, İstanbul 1989
- Andrews W., *Ottoman Lyric Poetry: An Anthology*, Texas Press, Austin 1997
- Birinci A., *Ahmet Hamdi Paşa'nın Hayatı ve Eserleri*, [w:] „Müteferrika”, sayı 29 (2006), s. 193-209
- Bohdanowicz L., Chazbijewicz S., Tyszkiewicz J., *Tatarzy Muzułmanie w Polsce*, [b.w.] Gdańsk 1997
- Börekçi A., *Edebiyatta Zaman ve Mekân*,
www.sosyalarastirmalar.com/cilt5/sayi19pdf/1edebiyat/borekciadnan.pdf [dostęp: 25.02.2016]
- Brzozowska T., *Strzelba, turban i pióro – opowieść o Karolu Korab-Brzozowskim*, Wiedza Powszechna, Warszawa 1966

Cytowanie „z drugiej ręki”

Cytowanie „z drugiej ręki” polega na przytoczeniu fragmentu tekstu (w sposób dosłowny lub opisowo-streszczający) nie pochodzącego z oryginalnego źródła, lecz z innej publikacji, która powołuje się na tekst oryginalny. Sytuacja taka ma miejsce, gdy nie możemy dotrzeć do oryginału ważnej dla nas książki, ale spotykamy cytaty z niej pochodzące w innych, łatwiej dostępnych źródłach. W takiej sytuacji cytujemy tak, jakbyśmy dotarli do oryginału, ale postać samego przypisu jest nieco inna niż przypis prosty. Najpierw podajemy źródło oryginalne cytatu, później publikację, która powołuje się na oryginał.

Przykład:

¹⁶ Zawadowski L., *Lingwistyczna teoria języka*, Warszawa 1966, s. 118, [cyt. za:] Bugajski M., *Język w komunikowaniu*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2006, s. 436.

¹⁷ Tevfik Fikret, *Yeni Şiire Dair*, [w:] „Servet-i Fünun”, no: 57 (1897), [cyt. za:] Hatipoğlu A., *XIX Asır Türk Edebiyatı*, İstanbul Üniversitesi Yayınları, İstanbul 2007, s. 244.

Taki sposób jest jednak uprawniony wtedy, gdy źródło oryginalne (w powyższych przykładach książka Zawadowskiego i artykuł Tevfika Fikreta) jest niedostępne albo bardzo trudne do zdobycia. Ten sposób cytowania często spotyka się w sytuacji, gdy powołujemy się na źródła dawno wydane lub zagraniczne, trudno dostępne.